

Fritz.

Er hat g'loge!... 's isch e Schurk!... das isch e-n-ehrlige Person, ass Sie's nur wisse... un dà, wo sich g'riehmt hat... oh!... ich wott ne nur sàh... ich wott ne gern do ha, fir em e paar Wort z'sage... (dr Herr Rothfuchs kumt hinte-n-ine).

Adolph.

Sie kånne's ihm sage, do isch er.

VIII. Uftritt.

D'Gliese, Herr Rothfuchs.

Fritz (fir sich).

Mi Patron!

Herr Rothfuchs.

Aha, bisch Dü scho wieder do owe, Fritz, desto besser dasmol.

Adolph (fir sich).

Se kenne sich?...

Herr Rothfuchs.

Was isch jetz, junger Mensch, hàn Se reüssiert?... Sie kånne rede vor ihm, 's isch mi G'schäftsfehrer.

Adolph.

Ah, Sie sin si Herr Patron... wege dem hat er's nitt welle gläuwe...

Herr Rothfuchs.

Was gläuwe?

Adolph.

Er hat Sie als Schurk traitiert!

Fritz.

Was wänn Se halt, Herr Rothfuchs, ich ha halt nitt denkt... stelle Sie sich an mi Platz.

Herr Rothfuchs.

Scho güet... scho güet. (züem Adolph) Sin Se vora-g'ruckt... marschiert das Ding?

Adolph.

Ich ha mi nitt z'beklage... se hat mich gern... 's isch nur, fir mich wiederz'sàh, ass se vo Strossburg furt isch... 's isch mr Leid, ass ich Ihne das sage müess.

Herr Rothfuchs.

Nur furtg'macht... Hörsch's, Fritz?...

Fritz.

Un ich los dem Ding eso züe!

Herr Rothfuchs.

Un 's End... wie isch's üsg'falle?...

Adolph.

's isch no nitt ganz fertig, awer sie kunnt doch noch mit mr...

Fritz.

's isch gar kei Red dervo... se geht nitt mit Ene... Das sin Dummheite!

Adolph.

Wenn ich se hätt welle hirothe, so wär se doch scho ku!

Fritz.

Sie hirothe?...

Adolph.

Sie hat mir's uf jedeffall proposiert!

Herr Rothfuchs.

Hörsch's, Fritz!

Fritz.

Isch das jetz nitt züem wild werde!

Herr Rothfuchs.

Junger Mensch, mache Se, ass das Ding emol fertig wird... nämme Sie se mit Sturm i!